

Gerard van Gemert

Rivaliteit

8

‘Speel naar mij,’ riep Chantal. Ze stond vrij voor het doel en zwaaide om haar woorden kracht bij te zetten. Zahra had de bal aan haar stick en concentreerde zich op de drie verdedigsters die voor haar stonden. Ze had al drie afgemeten voorzetten aan Chantal gegeven en geen ervan had ze benut. ‘Ik sta vrij,’ riep Chantal nog een keer. Het schoolelftal van Zahra en Nikki speelde de finale in de tweede ronde van het schoolhockeytoernooi op de velden van hun eigen hockeyclub HCA. Als ze deze wedstrijd wonnen, plaatste het schoolelftal zich voor de finale, die aanstaande woensdagavond gespeeld zou worden. Zahra zag dat ze Chantal nooit kon bereiken. Ze zou de bal terug kunnen spelen naar het middenveld of het alleen kunnen proberen. Omdat de stand 2-2 was en er nog maar weinig tijd overbleef, besloot ze het laatste te doen. Zahra had geen zin meer in een verlenging. Er stond veel publiek langs de kant. Er hadden acht scholen meegedaan aan dit toernooi en de speelsters van de uitgeschakelde elftallen hadden zich om het veld verzameld. Zahra was de sterspeelster van de Koning Willemschool, en voornamelijk dankzij haar en het goede keeperswerk van Nikki

was hun elftal zo ver gekomen.
'Afspelen, Zahra,' riep Donny, de coach van de Willemschool.
Maar Zahra zag geen mogelijkheid om af te spelen. Ze stond halverwege de helft van de tegenstander en zocht naar medespeelsters, maar die bleven allemaal op hun eigen helft hangen. Aan het toernooi deden acht scholen mee, verdeeld over twee poules van vier. Het elftal van de Koning Willemschool was eerste geworden in de poule en had zo de halve finale bereikt. Daarin hadden ze met 3-1 gewonnen van de nummer twee van de andere poule. De vier wedstrijden die ze eerder vandaag gespeeld hadden, zorgden ervoor dat ze niet veel energie meer overhadden. Alleen Chantal stond voorin. Zij was de enige in het elftal die niet op hockey zat en ook totaal niet kon hockeyen. Maar Donny vond dat iedereen die enthousiast was mee mocht doen. Ook al was diegene niet zo goed. Zahra had hiertegen geprotesteerd. Zij wilde dat de besten zouden spelen, omdat ze zo meer kans maakten om kampioen te worden. En dat uitgerekend Chantal, haar aartsvijand, de enige was die meedeed en er niets van kon, maakte het allemaal nog erger. 'Zahra, speel naar mij,' schreeuwde Chantal. Ze had in alle wedstrijden die ze meegedaan had, balletjes staan afwachten in de cirkel van de tegenstander en was hooguit twee keer op haar eigen helft geweest om mee te verdedigen.

‘Waarschijnlijk is ze bang dat ze moe wordt,’
had Nikki tussen de wedstrijden door
tegen Zahra gezegd.

‘Als zij meedoet, spelen we gewoon
met een meisje minder dan de tegenstander,’
had Zahra geantwoord.

‘Ik snap ook niet dat Donny haar nog opstelt.’

‘Misschien is hij verliefd op haar,’
had Nikki lachend gezegd.

‘Dat zou nog kunnen ook,’ vond Zahra.

Donny was twee jaar ouder dan de meiden
en hockeyste in hetzelfde elftal als Timo,
de broer van de hockeysteelster. Hij zat
op dezelfde school als zij en had hen
een paar keer getraind en op de toernooien gecoacht.

‘Als zij nou verking met hem krijgt,
ben jij van dat gezeur met Jelle af,’
had Nikki gezegd.

Zahra had een diepe zucht geslaakt.

‘Dat zou mooi zijn.’

Jelle was het vriendje van Zahra en het ex-vriendje
van Chantal. Mede door hem waren
Zahra en Chantal aartsvijanden.

Ze konden elkaars bloed wel drinken
en Chantal had al een paar keer
met allerlei gemene trucjes geprobeerd
Zahra en Jelle uit elkaar te drijven.

Gelukkig was dat niet gelukt.

Zahra dreigde buitenom te gaan en zette
een versnelling in. De verdedigster trapte erin
en bewoog met haar mee.

Hierdoor ontstond er ruimte

tussen de twee verdedigsters.
Razendsnel haalde Zahra de bal terug
en met haar backhand tikte ze de bal
tussen twee verdedigsters door.
Zahra sprintte achter de bal aan
en als Zahra sprintte, was ze niet bij te houden.
De twee verdedigsters reageerden te laat
en voor ze het wisten, was Zahra hen voorbij.
Ze had nu nog één verdedigster voor zich.
'Hier, Zahra,' riep Chantal weer.
Hou je mond, trut, dacht Zahra.
Ze raakte geïrriteerd door het geschreeuw
van haar klasgenote en weigerde de bal naar haar
te spelen, ook al stond ze zo vrij als een vogeltje.
De laatste verdedigster kwam op Zahra af
en legde haar stick dwars op de grond.
Zo probeerde ze Zahra te blokken.
Die wipte de bal behendig over
de plat liggende stick heen en snelde verder
richting de cirkel. De doelvrouw deed
een paar passen naar voren om zo haar doel
te verkleinen.
Zahra zag haar en ook Chantal staan.
Ze dreef de bal de cirkel in, legde aan
en haalde verwoestend uit. De bal verdween
snoeihard richting het doel en voor de doelvrouw
in de gaten had wat er was gebeurd,
lag de bal al achter haar in het doel; 3-2.
Van de kant kwam gejuich en Donny
stond voor de dug-out te springen van geluk.
Sommige medespeelsters kwamen Zahra
tegemoet lopen om haar te feliciteren,

maar de meesten bleven op de middenlijn wachten tot zij bij hen was. Ze waren te moe, maar wel blij dat ze nu waarschijnlijk geen verlenging meer hoefden te spelen. Chantal was in haar eentje teruggelopen naar haar eigen helft. Ze had Zahra niet gefeliciteerd met haar doelpunt en al helemaal niet gejuicht. Korte tijd later floot de scheidsrechter voor het einde van de wedstrijd. De meiden van de Koning Willemschool vielen elkaar in de armen. Ze waren blij dat ze de finale van het Nederlands Schoolhockeykampioenschap hadden bereikt. Donny knuffelde alle speelsters en feliciteerde hen zo met hun overwinning. Zahra volgde hem met haar ogen toen hij naar Chantal liep, die afzijdig van de rest van de groep stond. Ook zij kreeg een knuffel en het leek wel of hij haar iets langer vastpakte dan de andere meiden. Of zou Zahra zich dat verbeelden? ‘Zag je dat?’ zei Zahra tegen Nikki. ‘Wat?’ vroeg Nikki. ‘Dat Chantal een wel erg lange knuffel kreeg van Donny.’ ‘Ik zag het niet,’ zei Nikki. ‘Maar als dat zo is, dan heeft ze die ook wel verdiend. Ze heeft de longen uit haar lijf gelopen,’ voegde ze er cynisch aan toe. Het elftal liep naar het clubhuis.

Daar werden ze uitvoerig gefeliciteerd door de aanwezige leraren van de school.

Alleen meneer De Graaff, hun gymleraar, bleef nog even bij hen staan.

De andere leraren vertrokken.

In een grote groep zaten ze om een tafel heen en bespraken ze het toernooi en hoe gaaf het was dat ze de finale gehaald hadden.

‘Hoorde ik nou dat jij naar Engeland moet deze week, Zahra?’ vroeg meneer De Graaff.

Zahra knikte. ‘Komende week speel ik met het nationale jeugdelftal een wk-kwalificatiewedstrijd daar.’

‘Kun je dan wel meedoen met de finale?’ vroeg hij bezorgd.

‘De wedstrijd is dinsdagmiddag en we vliegen woensdag terug, dus ik ben net op tijd terug.’

Meneer De Graaff keek bezorgd.

‘Ben je niet te moe dan als je de vorige dag een wedstrijd hebt gespeeld en gereisd hebt?’

Zahra lachte.

‘Nee hoor, wij spelen weleens toernooien waarin we binnen vijf dagen drie wedstrijden spelen.’

‘Je wordt nog eens een toppertje,’ zei meneer De Graaff lachend.

Nikki, die naast haar tweelingzus zat, sloeg haar arm om Zahra heen. ‘Dat is ze al,’ zei ze.

‘Als zij niet mee had gedaan vandaag, hadden we de finale niet gehaald.’

Meneer De Graaff knikte. ‘Je bent wel erg goed, ja,’ zei hij. Hij keek op zijn horloge.

‘Ik ga en zie jullie maandag allemaal op school.’
‘Mij dus niet,’ zei Zahra lachend.
‘Ik ben er woensdag pas weer.’
‘Dat weet ik toch,’ lachte meneer De Graaff.
‘Heel veel succes in Engeland.’
‘Dank u wel,’ antwoordde Zahra.
Meneer De Graaff groette de andere leerlingen
en liep het clubhuis uit.
‘Wat kan die overdrijven,’ zei Chantal.
‘We zijn allemaal even goed.’
‘Echt niet,’ zei Nikki geërgerd.
‘Jij hebt vijf wedstrijden lang geen bal goed geraakt.’
‘Dat is ook een prestatie,’ lachte Zahra.
‘Ik vind wel dat Chantal gelijk heeft,’ zei Donny.
‘Hockey is een teamsport en geen individuele sport.
We doen het met z’n allen en dus kun je niet zeggen
dat we nu alleen door Zahra de finale
gehaald hebben.’
‘Nee, niet alleen door Zahra,’ antwoordde Nikki.
‘Maar als zij er niet was geweest,
hadden we het een stuk moeilijker gehad.’
‘O, je kunt wel zien dat jullie tweelingzusjes zijn,’
zei Chantal. Ze trok een arrogant gezicht.
‘Kan je zusje zichzelf niet verdedigen?’
Nikki negeerde de opmerking van Chantal
en richtte zich tot Donny. ‘Ze heeft vandaag
twaalf van de zestien doelpunten gemaakt
en jij wilt beweren dat ze niet belangrijk is?’
‘Wel belangrijk,’ antwoordde Donny.
‘Maar zonder haar hadden we het ook gered.’
‘Ja,’ voegde Chantal eraan toe.
‘Dan had ik die doelpunten gemaakt.’

Zahra luisterde alleen maar. Ze had geen zin om ruzie te maken met Chantal.

Ze moest vanbinnen wel lachen om Nikki.

Meestal was Nikki de rustige en zij de felle, maar dit keer was het andersom.

‘Hou toch op,’ zei Nikki. ‘Jij kunt nog geen bal over vijf meter rechtdoor slaan.’

‘Echt wel,’ reageerde Chantal fel.

‘Maar ik kan het niet laten zien, omdat Zahra nooit overspeelt.’

‘Vind je het gek?’ zei Nikki.

‘Jij verprutst alle kansen.’

‘Nu ga je te ver, Nikki,’ zei Donny.

‘Chantal heeft hartstikke goed gespeeld.’

‘Yeah right,’ zei Nikki. Ze was er klaar mee en stond op. ‘Zullen we gaan?’

Zahra knikte en stond ook op. ‘Is goed,’ zei ze. Ze zeiden iedereen gedag en liepen het clubhuis uit. Bij de uitgang kwamen ze Jelle tegen. Hij kwam samen met een meisje het clubhuis binnen wandelen.

‘Hey,’ zei Zahra blij verrast.

‘Hey,’ antwoordde Jelle. Het meisje keek Zahra even aan en liep zonder wat te zeggen door. Jelle kuste Zahra. ‘Hoe is het gegaan?’ vroeg hij. Zahra vertelde dat ze de finale gehaald hadden en dat zij twaalf keer gescoord had.

‘That’s my girl,’ zei Jelle en hij knuffelde Zahra. Zahra glunderde.

‘Ik ga verder, want ik heb bardienst,’ zei Jelle.

‘En ik ben al te laat. Veel succes in Engeland, maar ik bel je vanavond nog wel even.’

‘Is goed,’ zei Zahra en ze liep samen met Nikki het clubhuis uit. Zahra draaide zich nog even om naar Jelle om te zwaaien, maar hij keek al niet meer. Hij liep rechtstreeks naar het andere meisje, dat inmiddels bij het groepje stond waar Zahra en Nikki net vandaan kwamen.

Ze zag dat Chantal opstond om hem te begroeten. Het gaf Zahra een onbehaaglijk gevoel.

‘Kom nou,’ zei Nikki, die al verder gelopen was.

‘Ja, ik kom,’ zei Zahra en ze liep achter haar zus aan.

‘Wie was dat meisje dat naast Jelle liep?’ vroeg Nikki.

‘Nina, zijn zusje,’ antwoordde Zahra.

‘Niet echt een vrolijkerd,’ vond Nikki.

‘Ze mag mij niet. In de periode dat Jelle met Chantal ging, zijn ze vriendinnen geworden. En dus heeft ze een hekel aan mij omdat ze vindt dat ik Jelle van Chantal heb afgepakt.’

‘Gezellig,’ zei Nikki.

‘Niet echt,’ antwoordde Zahra.